

— Госпожо, вие днесъ не сте си изчистили крилата! — крѣщѣла трета.

И всички ѝ се присмивали.

Дзумъ-Дзумъ била очудена и оскърбена. Тежко и било да се движи продължително изъ въздуха, та кацнала на корнизa, въздъхнала си и казала:

— Нима никой отъ васъ не ме познава? Азъ съмъ Дзумъ-Дзумъ, — и тя почнала да вика по име многото си сестри, деди, братовчедки и приятелки, които миналото лѣто били млади и заедно съ нея се радвали на живота.

Но новото поколѣние не познавало ни една отъ тѣхъ и колкото повече бѣдната Дзумъ-Дзумъ изброявала непознатитѣ имъ имена, толкова съ по-голѣмо недовѣрие и умраза се отнасяли къмъ нея младитѣ мухи и си шепнели помежду:

— Пазете се, тя ни мами!

— Елате при мене! Вѣрвайте ме! — се молила Дзумъ-Дзумъ. — Миналата година имаше толкова мухи, мои сестри и приятелки. Тогава ние правихме такъвъ голѣмъ роякъ, както вие сега. И азъ бѣхъ най-веселата между всички. Но дойде есень и всички измрѣха; слѣдъ есеньта дойде зима, а азъ останахъ самъ-сама. Мислѣхъ си свѣршекътъ на свѣта е настналъ. Но ето върна се пакъ пролѣтътa и азъ пакъ ви виждамъ, тѣй весели и пѣргави, както ние миналата година, и азъ съмъ тѣй щастлива, че съмъ между васъ. Но защо не дружите съ мене, защо страните и не искате да ме признаете за ваша роднина?

Младитѣ мухи приближили до нея, оставили я да си приказва, докато се уморила и закашляла. Тогава най-смѣлата, съ ясно-зеленикави крила, муха се обадила:

— Госпожо, — казала тя, — това, що казвате вие, е най-голѣмата лъжа. Ние не сме тѣй глупави, както ни мислишъ. Не ще ни излъжешъ тѣй лесно. Какво ни говоришъ за миналата година? Всѣка отъ насъ знае, че свѣтътъ започва откато се тя роди. Прѣди насъ нищо не е съществувало. И никой не е виждалъ мухи сами да умиратъ, ако не ги изядатъ